

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania M. Ż.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we Wrocławiu
o datę przyznania prawa do renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15
grudnia 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego we
Wrocławiu
z dnia 25 marca 2024 r., sygn. akt III AUa 584/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu na rzecz adwokata T. M. 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych, powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W wyroku z 25 marca 2024 r., sygn. akt III AUa 584/22, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – w sprawie z odwołania M. Ż. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we Wrocławiu o datę, w której zostało przyznane prawo do renty – oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z 19 listopada 2021 r., sygn. akt VIII U 673/18. Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie M. Ż. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we Wrocławiu z 20 grudnia 2016 r., którą organ rentowy przyznał jej prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 22 czerwca 2016 r. do 31 października 2018 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczona zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W ocenie skarżącej w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: czy w postępowaniu dowodowym Sądowi wolno żądać (także z urzędu) dodatkowych opinii biegłych, w sytuacji, gdy dotychczasowe opinie są wystarczające dla rozpoznania sprawy? Czy w sytuacji żądania przez Sąd dodatkowej opinii biegłego, strona ma prawo przypuszczać, że dotychczas zebrany materiał dowodowy w sprawie jest dla Sądu niewystarczający dla rozpoznania sprawy, a nowo pozyskane dowody staną się podstawą ustaleń faktycznych?

Wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt, że „Sąd I instancji, dopuszczając kolejne dowody z opinii biegłych, następujące po sobie, musiał to czynić, mając na uwadze, że poprzednie opinie są niewystarczające dla rozpoznania sprawy, wobec czego potrzebna w sprawie jest kolejna - a contrario: Sąd nie dopuszcza kolejnej opinii biegłego, jeśli poprzednia jest dla niego wystarczająca dla rozstrzygnięcia sprawy; w tych okolicznościach zasadne jest oczekiwanie, że Sąd uzna ostatnią opinię, nie zaś poprzednie opinie (sprzeczne z opinią ostatnią) za podstawę swych rozstrzygnięć. Z kolei Sąd II instancji, w postępowaniu apelacyjnym uzupełnił postępowanie dowodowe o opinię komplementarną tego samego biegłego, co wydał ostatnią opinię w sprawie, a której Sąd I instancji nie chciał uznać za podstawę swoich rozstrzygnięć - skoro Sąd II instancji potrzebował uzupełnić postępowanie dowodowe (czyniąc to z urzędu, nie zaś na wniosek), to znaczy, że dowody zebrane przez Sąd I instancji (a więc wszystkie opinie biegłych, nie tylko ta ostatnia) były dla tego Sądu niewystarczające dla orzekania. Sąd II instancji powinien był zażądać dodatkowej opinii innego biegłego, skoro zarówno ostatnia opinia w sprawie, jak i poprzednie opinie (z powodów przytoczonych powyżej) nie mogły stanowić podstawy

rozstrzygnięcia. Sądowi nie wolno przeprowadzać dodatkowego postępowania dowodowego, jeśli zebrane do tej pory dowody są dla niego wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy, a skoro Sąd jednak przeprowadził dodatkowe postępowanie dowodowe, to tylko dlatego, że zebrane do tej pory dowody nie mogą stanowić podstawy jego rozstrzygnięć”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W świetle utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na którego tle to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym

także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w świetle okoliczności mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikających z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej. Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 września 2024 r., I CSK 1857/23, LEX nr 3753631; 19 listopada 2024 r., I PSK 142/23, LEX nr 3788187; 12 marca 2025 r., I USK 345/23; Lex nr 3845591).

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę

przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 kwietnia 2025 r., I CSK 685/25, LEX nr 3854399; 3 czerwca 2025 r., II USK 191/24, Lex nr 3881666; 3 listopada 2025 r., III USK 151/24, LEX nr 3938651; 10 grudnia 2025 r., I CSK 1245/25, LEX nr 3974826).

Twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej odwołująca się wiąże z analogiczną argumentacją jaka, w jej ocenie, uzasadnia występowanie w sprawie przedstawionych istotnych zagadnień prawnych. Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wadliwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (pkt 2) i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (postanowienia Sądu Najwyższego z: 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, Lex nr 1274964; 25 listopada 2025 r., I CSK 2476/25, LEX nr 3953085). W postanowieniu z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13 – Lex nr 1430990, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, budzi poważne zastrzeżenia. W uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawa) najczęściej wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

(postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 października 2008 r., II PK 158/08, Lex nr 738506, 6 lutego 2024 r., III PSK 49/23, LEX nr 3670272) zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną podziela przedstawione wyżej stanowisko judykatury w zakresie omawianej kwestii.

Niezależnie od powyżej stwierdzonej wadliwości uzasadnienia wniosku, trzeba wskazać, że skarżąca nie przedstawia istotnego zagadnienia sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim stawiana w uzasadnieniu wniosku kwestia nie została powiązana z żadnym konkretnie wskazanym przepisem prawa określającym sygnalizowany problem. Brakuje także rzeczowej argumentacji polemicznej, którą strona skarżąca wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje także, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Postulowana w uzasadnieniu wniosku „oczywista zasadność” skargi kasacyjnej nie została sprecyzowana we wskazaniu konkretnego przepisu prawa, z którego naruszeniem skarżąca wiązałaby wystąpienie sugerowanej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wypada przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich

uzasadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328; 19 listopada 2024 r., I PSK 142/23, LEX nr 3788187).

Twierdzenia uzasadnienia wniosku nie uwzględniają w swojej konstrukcji stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, stanowiska przedstawionego szeroko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd drugiej instancji przedstawił, że kwestia sporna w sprawie sprowadzała się do oceny, czy wnioskodawczyni może zostać uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy przed 22 czerwca 2016 r. Jeżeli chodzi o ustalenia co do stanu zdrowia wnioskodawczyni w spornym okresie, Sąd pierwszej instancji prawidłowo poczynił je po przeprowadzeniu postępowania dowodowego z udziałem biegłych sądowych o specjalnościach adekwatnych do ujawnionych u wnioskodawczyni schorzeń i zgłaszanych przez nią dolegliwości – lekarzy z zakresu chirurgii onkologicznej, medycyny pracy, psychiatrii i częściowo przez ginekologa-onkologa. Biegli sądowi ocenili stan zdrowia wnioskodawczyni, po uzyskaniu od niej wywiadu, przeprowadzeniu badań przedmiotowych oraz po zapoznaniu się z obszerną dokumentacją lekarską zgromadzoną w aktach, a także przedłożoną przez badaną.

W zakresie ustalenia, czy wnioskodawczyni może zostać uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy przed 22 czerwca 2016 r., tylko jeden biegły tj. prof. dr hab. n. med. J. K. stwierdził, że M. Ż. już przed ww. datą mogła mieć taki stopień niezdolności do pracy. Pozostali specjaliści stanowczo zaprzeczyli takiej możliwości, a jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji, zasadnicze znaczenie w zakresie tej oceny miały opinie główna i uzupełniające biegłego sądowego z zakresu chirurgii onkologicznej lek. med. Z. K. Specjalista ten ma zarówno wiedzę, jak i doświadczenie w zakresie oceny rozpoznania oraz skutków terapii prowadzonej w przypadku wnioskodawczyni, a także w zakresie oceny stopnia nasilenia progresji tej choroby. Wnioski wszystkich opinii tego biegłego są stanowcze co do tego, że dopiero po 21 czerwca 2016 r., wnioskodawczyni mogła być uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Wcześniej bowiem progresja raka przerzutowego nie przebiegała dynamicznie, a dolegliwości z tym związane nie występowały w takim stopniu, by uznać, że znacznie upośledzały sprawność psychofizyczną wnioskodawczyni. Specjalista ten, nie zaprzeczając nawrotowi raka, ocenia, że do czerwca 2016 r. ma to charakter lokalny, powodujący niezmiennie te same

dolegliwości, głównie w postaci obrzęku kończyny górnej. Analiza opinii biegłego Z. K. przekonuje, że jej wnioski końcowe są logiczną konsekwencją wcześniejszego opisu historii choroby wnioskodawczynie, sposobu jej leczenia, związanych z tym skutków terapii nowotworu złośliwego. Specjalista, mimo stwierdzenia trwającej od 2015 r. progresji choroby w postaci przerzutów uznał, w świetle zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji medycznej oraz badania przedmiotowego wnioskodawczynie, że nie była ona przed 22 czerwca 2016 r. całkowicie niezdolna do pracy z uwagi na stabilizację stanu organizmu, a dopiero zwielokrotnienie zmian przerzutowych w kościach i narządach wewnętrznych spowodowało zmianę jakościową niezdolności do pracy po ww. dacie. Stanowisko pozostałych biegłych tj. lekarza medycyny pracy i lekarza psychiatrii pozostaje w zgodzie z opinią lekarza chirurga-onkologa. Specjaliści w zakresie swoich kwalifikacji nie stwierdzili, by rozpoznane przez nich choroby i dolegliwości wnioskodawczynie skutkowały jej całkowitą niezdolnością do pracy przed sporną datą. Ocena tych opinii dokonana w oparciu o właściwe dla ich przedmiotu kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, przy uwzględnieniu poziomu wiedzy biegłych, podstaw teoretycznych zaprezentowanych stanowisk, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych wniosków przekonuje, że opinie te, a w szczególności opinia specjalisty chirurga onkologicznego, zważywszy na zasadniczą chorobę wnioskodawczynie, są miarodajne dla poczynienia ustaleń w przedmiocie stanu zdrowia M. Ż. i daty początkowej jej całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd drugiej instancji dopuścił dowód z uzupełniającej opinii prof. dr hab. n. med. J. K., uznał jednak, że jej wnioski okazały się ostatecznie nieprzydatne dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Specjalista ten skupia swoją ocenę na samej okoliczności rozpoznania u wnioskodawczynie nawrotu choroby, w oderwaniu jednak od stopnia nasilenia dolegliwości z tym związanych. Nadto specjalista zdaje się bazować na przewidywaniach, stwierdzając w opinii z 15 maja 2021 r., że „biorąc pod uwagę charakter choroby wnioskodawczynie i jej dotychczasowy przebieg należy oczekiwać, że aktualnie uzyskana stabilizacja remisji zakończy się po pewnym (trudnym do określenia) czasie ponowną progresją”. Tymczasem to nie hipotetyczne, jako ewentualne, a nie pewne wystąpienie choroby, objawów, czy ciężkich skutków, lecz ich faktyczne istnienie decyduje o uznaniu, że dana osoba

może być uznana za niezdolną do pracy. Biegły ten w swojej opinii uzupełniającej prowadząc wyłącznie dywagacje związane z uznaniem wnioskodawczynie za osobę o znacznym stopniu niepełnosprawności już w 2015 r., w sytuacji, gdy w tym czasie Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał ją za osobę zdolną do pracy, dochodzi do wniosku, że istnieje wysokie prawdopodobieństwo zaistnienia możliwości uznania wnioskodawczynie za niezdolną do pracy wcześniej, tj. nawet w 2012 r., gdyby padło wówczas rozpoznanie nawrotu choroby nowotworowej. Według Sądu drugiej instancji w takiej postaci opinia ta jest zupełnie nieprzydatna dla rozstrzygnięcia, gdyż biegły sądowy operuje wyłącznie przypuszczeniami, a w jego wnioskach występuje brak pewności i przekonującej argumentacji. Zdaniem Sądu drugiej instancji prawidłowo Sąd pierwszej instancji oparł swoje rozstrzygnięcie głównie na opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu chirurgii onkologicznej Z. K., mimo że pozostaje ona w sprzeczności z opinią biegłego z zakresu ginekologii - onkologii J. K., skoro biegły ten w swoich wnioskach był przekonujący, stanowczy i pewnie argumentował kwestię związaną z datą uznania wnioskodawczynie za osobę całkowicie niezdolną do pracy, tym bardziej że sporządzał on opinie w sprawie wnioskodawczynie na przestrzeni lat, od 2015 również w innych postępowaniach dotyczących oceny jej stanu zdrowia i wpływu na zdolność do pracy. Zebrane dowody wskazują, że wnioskodawczynie faktycznie ma nawrót choroby nowotworowej, lecz w spornym okresie charakteryzował się on stabilizacją osobniczego stanu i objawów, co uniemożliwiło uznanie, że przed 22 czerwca 2016 r. badana była całkowicie niezdolna do pracy. Sam fakt rozpoznania u odwołującej nawrotu choroby nowotworowej nie może być utożsamiany ze stwierdzeniem od tego momentu jej całkowitej niezdolności do pracy. Decyduje o tym bowiem wyłącznie taki stopień upośledzenia stanu funkcjonalnego jej organizmu w przebiegu nawrotu choroby, który całkowicie wyłącza ją z możliwości wykonywania jakiegokolwiek pracy, a tego w tej sprawie nie wykazano przed datą 22 czerwca 2016 r.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono przekonującej argumentacji – uwzględniającej podstawy zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji - argumentacji wykazującej walor

oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił w punkcie pierwszym zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd Najwyższy postanowił w punkcie drugim na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 15 ust. 2 w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2024 r., poz. 763).

[a.ł]